

RAAD VAN DISCIPLINE

Beslissing in de zaak onder nummer van: 22-053/DH/RO

Beslissing van de Raad van Discipline in het ressort Den Haag van 2 mei 2022 in de zaak 22-053/DH/RO naar aanleiding van de klacht van:

klager gemachtigde: mr. T. Catak

over:

verweerder

1 VERLOOP VAN DE PROCEDURE 1.1 Op 23 november 2020 heeft klager bij de deken van de Orde van Advocaten in het arrondissement Rotterdam (hierna: de deken) een klacht ingediend over verweerder. 1.2 Op 20 januari 2022 heeft de raad het klachtdossier met kenmerk R 2022/04 van de deken ontvangen. 1.3 De klacht is behandeld op de zitting van de raad van 21 maart 2022. Daarbij waren klager, zijn gemachtigde en verweerder aanwezig. 1.4 De raad heeft kennisgenomen van het in 1.2 genoemde klachtdossier en van de op de inventarislijst genoemde bijlagen 1 tot en met 6 (klachtdossier) en 7 tot en met 23 (overige correspondentie). 1.5 Voorts heeft de raad kennisgenomen van een e-mail van de gemachtigde van klager van 7 maart 2022, met bijlagen.

2 FEITEN 2.1 Voor de beoordeling van de klacht gaat de raad, gelet op het klachtdossier en de op de zitting afgelegde verklaringen, uit van de volgende feiten. 2.2 Klager heeft verweerder in 2018 verzocht hem bij te staan in een bestuursrechtelijke kwestie naar aanleiding van een voorgenomen besluit van de gemeente A. (hierna: de gemeente) van 12 maart 2018 tot het opleggen van een last onder dwangsom. 2.3 Klager is door de gemeente in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze ten aanzien van dat voornemen kenbaar te maken. 2.4 Verweerder heeft vervolgens uitstel van die reactietermijn verzocht en gekregen, tot en met 11 april 2018. 2.5 Op 11 april 2018 heeft verweerder per e-mail een zienswijze ingediend. 2.6 Bij besluit van 6 juni 2018 heeft de gemeente een last onder dwangsom opgelegd aan klager, zoals omschreven in het voornemen. 2.7 Bij brief van 21 juni 2018 heeft verweerder namens klager tegen dat besluit voorlopig bezwaar gemaakt. 2.8 Op 23 juli 2018 heeft de gemeente de ontvangst van het bezwaar bevestigd. De gemeente heeft daarbij aangegeven dat de gronden in het bezwaarschrift ontbreken en verweerder gelegenheid geboden de gronden uiterlijk 20 augustus 2018 op te sturen. 2.9 Bij brief van 20 augustus 2018 heeft verweerder de gronden van het bezwaar aangevuld. 2.10 Op 4 oktober 2018 heeft een hoorzitting plaatsgevonden. Verweerder was daarbij namens klager aanwezig. Klager zelf was niet aanwezig. 2.11 Bij beslissing van 24 januari 2019 heeft de gemeente het bezwaar ongegrond verklaard. 2.12 Vervolgens heeft verweerder de toevoeging - die hij eerder had aangevraagd en die was gehonoreerd - gedeclareerd. De Raad voor Rechtsbijstand heeft de vergoeding van verweerder aan hem uitgekeerd. 2.13 In 2020 heeft de Raad voor Rechtsbijstand een hercontrole uitgevoerd. Gebleken is toen dat klager toch niet voor gefinancierde rechtsbijstand in aanmerking had kunnen komen. 2.14

De Raad voor Rechtsbijstand heeft klager bij brief van 3 november 2020 verzocht het aan verweerder betaalde bedrag (terug) te betalen.

3 KLACHT 3.1 De klacht houdt, zakelijk weergegeven, in dat verweerder tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld als bedoeld in artikel 46 Advocatenwet. Klager verwijt verweerder het volgende. a) Verweerder heeft zonder toestemming van klager een toevoeging aangevraagd, terwijl hij ook een bedrag van € 1.000,- in contanten van klager heeft ontvangen voor de uit te voeren werkzaamheden. b)

Verweerder is gebrekkig geweest in zijn communicatie naar klager toe, waarbij hij zijn informatieplicht jegens klager heeft geschonden en zonder instemming van klager werkzaamheden heeft verricht. c) Verweerder heeft vertrouwelijke informatie met derden gedeeld. 3.2 De stellingen die klager aan de klacht ten grondslag heeft gelegd worden hierna, voor zover van belang, besproken.

4 VERWEER 4.1 Verweerder heeft tegen de klacht verweer gevoerd. De raad zal hierna, waar nodig, op het verweer ingaan.

5 BEOORDELING Toetsingskader 5.1 De klacht gaat in alle onderdelen over de dienstverlening door klagers eigen advocaat. Op grond van het bepaalde in artikel 46 van de Advocatenwet toetst de tuchtrechter de kwaliteit van de dienstverlening in volle omvang. De tuchtrechter houdt daarbij rekening met de vrijheid die de advocaat heeft met betrekking tot de wijze waarop hij een zaak behandelt en met de keuzes waarvoor hij bij de behandeling van een zaak kan komen te staan. Die vrijheid en die keuzes zijn niet onbegrensd, maar worden beperkt door de eisen die aan de advocaat als opdrachtnemer in de uitvoering van de opdracht mogen worden gesteld. Die eisen brengen met zich dat het werk van de advocaat dient te voldoen aan hetgeen binnen de beroepsgroep als professionele standaard geldt. Die professionele standaard veronderstelt dat de advocaat handelt met de zorgvuldigheid die in de gegeven omstandigheden van een behoorlijk handelend advocaat mag worden verwacht. De raad zal de klacht met inachtneming van dit uitgangspunt beoordelen. 5.2 De professionele standaard brengt volgens vaste jurisprudentie van het Hof van Discipline en Regel 16 lid 1 van de Gedragsregels 2018 met zich mee dat het tot de taak van de advocaat behoort om de cliënt op de hoogte te stellen van belangrijke informatie en afspraken. Een advocaat dient zijn cliënt genoegzaam te informeren, te waarschuwen en duidelijkheid te scheppen over (onder meer) de slagingskansen van de aanhangig te maken zaak. Ook dient hij zijn cliënt te wijzen op de proceskosten en het kostenrisico. Dit alles moet de advocaat schriftelijk aan de cliënt bevestigen.

Klachtonderdeel a) 5.3 Klager verwijt verweerder dat hij een toevoeging voor klager heeft aangevraagd, terwijl dat niet was afgesproken. Verweerder wist volgens klager dat hij niet voor gefinancierde rechtsbijstand in aanmerking zou komen. Dat is ook de reden waarom klager een bedrag in contanten van € 1.000,- aan verweerder heeft betaald voor de te verrichten werkzaamheden. Klager is door de handelswijze van verweerder financieel benadeeld, omdat hij het aan verweerder uitgekeerde bedrag moet terugbetalen aan de Raad voor Rechtsbijstand. 5.4 Verweerder heeft gemotiveerd weersproken dat hij onrechtmatig heeft gehandeld door een toevoeging voor klager aan te vragen. Hij betwist ook dat hij een bedrag van € 1.000,- in contanten zou hebben aangenomen. 5.5 De raad overweegt als volgt. Bij de stukken bevindt zich een opdrachtbevestiging van 26 maart 2018. Daarin is onder meer het navolgende opgenomen: "Kosten gefinancierde rechtsbijstand Met u is besproken dat u wellicht in aanmerking kunt komen voor gefinancierde rechtsbijstand. Hierbij stelt de Raad voor Rechtsbijstand een eigen bijdrage vast, welke door u vergoed dient te worden. U krijgt een nota van ons zodra wij het besluit hieromtrent hebben ontvangen. Ik kan echter geen toevoeging aanvragen voor het indienen van

een zienswijze waardoor ik de werkzaamheden pas zal aanvragen na een betaling van € 1.000,-. Bij een verstrekking van een toevoeging zal ik na aftrek van de eigen bijdrage het restant aan u retourneren. Inkomenscontrole en resultaatsbeoordeling Raad voor Rechtsbijstand De Raad behoudt zich het recht voor om te zijner tijd een hercontrole van uw verzamelinkomen of een resultaatsbeoordeling te verrichten wat betreft de aan u verstrekte toevoeging. Dit kan gevolgen hebben vóór u. Wij raden u daarom aan om de informatie hieromtrent goed te bestuderen op de website van de Raad (www.rvr.org) of om eventueel telefonisch contact met hen te zoeken. Mocht de zaak onverhoopt niet in aanmerking komen voor een toevoeging dan wel erkenning, dan zal met terugwerkende kracht mijn uurtarief van € 185,- exclusief 21% btw en 6% kantoorkosten van toepassing zijn.”

5.6 De raad stelt vast dat in de opdrachtbevestiging met zoveel woorden is opgenomen dat een toevoeging zal worden aangevraagd, zodat klagers stelling dat verweerder in weerwil van de gemaakte afspraken een toevoeging heeft aangevraagd, geen stand houdt.

5.7 Klager stelt dat hij de opdrachtbevestiging nooit heeft ontvangen. De raad is van oordeel dat klager die stelling, in het licht van hetgeen verweerder heeft aangevoerd, onvoldoende heeft onderbouwd. Verweerder heeft gesteld dat hij de opdrachtbevestiging heeft gestuurd naar het postadres van klager, zoals dat door klager zelf uitdrukkelijk is opgegeven (klager heeft om hem moverende redenen zijn verblijfsadres niet aan verweerder verstrekt). Dat dit het juiste adres is, is niet in geschil. De raad neemt voorts in aanmerking dat klager over het gebruik van dit postadres zelf heeft verklaard dat hij met de huisbaas heeft afgesproken dat alle post voor klager die op dat adres binnenkomt, wordt ingescand en aan klager wordt doorgestuurd. Bovendien heeft klager verklaard dat hij alle post ook daadwerkelijk ontvangt via zijn huisbaas. Waarom de opdrachtbevestiging klager niet zou hebben bereikt, is de raad in het licht bezien van het voorgaande niet duidelijk geworden. Voor zover de opdrachtbevestiging niet door de huisbaas aan klager is doorgestuurd, is de raad van oordeel dat dit voor risico komt van klager.

5.8 Naar het oordeel van de raad biedt het klachtdossier geen aanknopingspunten voor de stelling van klager dat de opdrachtbevestiging pas achteraf door verweerder, en daarmee ‘valselijk’, is opgemaakt, zodat de raad aan die stelling van klager voorbij gaat.

5.9 Klachtonderdeel a) is dan ook ongegrond. Klachtonderdeel b)

5.10 Klager klaagt er over dat er geen intake heeft plaatsgevonden om de zaak inhoudelijk te bespreken. Hij is voorts van mening dat verweerder nalatig is geweest in zijn communicatie over het verloop van zijn zaak. Klager was niet bekend met de processtukken noch met hoorzitting. Klager was ook niet bekend met de beslissing op het bezwaar van 24 januari 2019. Hij heeft daardoor geen beroep tegen die beslissing kunnen instellen en als gevolg daarvan schade geleden.

5.11 Verweerder stelt dat hij alle processtukken heeft gezonden naar het hem bekende postadres van klager, zo ook de beslissing op het bezwaar van 24 januari 2019. Volgens verweerder heeft klager het contact met verweerder echter op enig moment volledig verbroken en zich voor verweerder onbereikbaar gehouden. Het is daarom niet aan verweerder te wijten dat klager, zoals hij stelt, niet bekend was met de hoorzitting noch met de uiteindelijke beslissing op het bezwaar.

5.12 De raad overweegt als volgt. Uit het klachtdossier komt het volgende naar voren.

5.13 Klager en verweerder hebben op of omstreeks 23 maart 2018 voor het eerst contact met elkaar hebben gehad over de zaak, per telefoon. Dat is bevestigd door klager in zijn brief aan verweerder van 23 maart 2018. Vervolgens zijn er op verzoek van verweerder stukken gewisseld. Dat is gebeurd bij e-mail van 24 maart 2018. De raad kan de stelling van klager dat er geen intake heeft plaatsgevonden, gelet op het voorgaande, niet volgen.

5.14 Volgens klager heeft hij

in totaal vijf keer contact gehad met verweerder, telkens via whatsapp/e-mail of telefoon. Voor het eerst ter zitting heeft klager gesteld dat hij ook drie keer bij verweerder op kantoor is geweest. Verweerder heeft dat echter uitdrukkelijk betwist. Volgens verweerder is klager nimmer op zijn kantoor geweest. 5.15 Vast staat in ieder geval dat het contact tussen klager en verweerder op enig moment is verbroken. Verweerder heeft daarover verklaard dat hij het bezwaarschrift met klager heeft besproken, maar dat hij (vlak) voor het indienen van de nadere gronden van het bezwaarschrift geen contact meer met klager heeft kunnen krijgen. De termijn voor het indienen van de gronden liep af op 20 augustus 2018. Verweerder heeft er daarom voor gekozen om, zonder tussenkomst van klager, op de laatst mogelijke dag de gronden in te dienen. Verweerder heeft daarmee willen voorkomen dat het bezwaar van klager op voorhand verloren zou zijn. 5.16 Klager verwijt het verweerder dat hij - de raad begrijpt in de periode na augustus 2018 - geen contact met hem heeft opgenomen per e-mail of telefoon, terwijl hij dat daarvoor wel heeft gedaan. Verweerder heeft de reden daarvoor toegelicht. Volgens verweerder wilde klager niet traceerbaar zijn in verband met een opsporingsbevel. Om die reden heeft verweerder geen (verder) gebruik gemaakt van het e-mail adres van klager. Voorts heeft verweerder verklaard dat hij heeft ondervonden dat klager op enig moment zijn telefoonnummer had gewijzigd, zonder verweerder daarvan in kennis te stellen. De raad stelt vast dat verweerder heeft erkend dat hij zijn telefoonnummer heeft gewijzigd, maar hij stelt dat dit pas later het geval is geweest; wanneer precies kan klager zich niet meer herinneren. 5.17 Verweerder benadrukt dat hij alle processtukken naar het postadres van klager heeft gezonden. De raad kan de onjuistheid van die stelling niet vaststellen. Gelet op hetgeen de raad hiervoor heeft overwogen over de afspraak die klager met zijn huisbaas heeft gemaakt over het doorsturen van post, heeft de raad geen reden om aan te nemen dat (uitgerekend) de processtukken klager niet zouden hebben bereikt. Wat daar verder ook van zij, klager draagt naar het oordeel van de raad ook een eigen verantwoordelijkheid als het gaat om zijn bereikbaarheid. De raad overweegt in dit verband dat het de eigen keuze van klager geweest om alleen zijn postadres en uitdrukkelijk niet zijn verblijfsadres aan verweerder te verstrekken. 5.18 Klager maakt verweerder het verwijt dat hij tekort is geschoten in zijn communicatie en informatieplicht jegens klager. Echter, de raad stelt vast dat klager zelf, in de periode vanaf augustus 2018, op geen enkele manier contact heeft gezocht met verweerder om te informeren naar de stand van zaken inzake de bezwaarprocedure, terwijl hij wist dat verweerder een bezwaarschrift had ingediend. Naar het oordeel van de raad had dat wel op zijn weg gelegen, zeker als hij, zoals hij stelt, niets meer van verweerder heeft gehoord en geen processtukken van hem heeft ontvangen. Klager heeft pas van zich laten horen op het moment dat hij de brief van 3 november 2020 van de Raad voor Rechtsbijstand had ontvangen over de terugbetaling van de afgegeven toevoeging, derhalve bijna twee jaar nadat de beslissing op het bezwaar was gevallen (op 24 januari 2019). 5.19 Onder deze omstandigheden acht de raad het verwijt dat klager verweerder maakt over zijn gebrekkige communicatie en de schending van zijn informatieplicht jegens klager, niet terecht. 5.20 De raad gaat daarmee ook voorbij aan de schade die klager stelt te hebben geleden, omdat hij geen beroep heeft kunnen instellen tegen de beslissing van 24 januari 2019. Los van het feit dat de kans van slagen van een eventuele beroepsprocedure niet valt in te schatten, acht de raad het niet terecht dat de klager de verantwoordelijkheid daarvoor enkel en alleen bij verweerder legt, terwijl hij zelf bijna twee jaar lang niets van zich heeft laten horen. Klager heeft zich al die tijd kennelijk niet heeft afgevraagd wat de uitkomst van de bezwaarprocedure is geweest

en of het nodig was daartegen een rechtsmiddel in te stellen. 5.21 Ook klachtonderdeel b) is daarmee ongegrond. Klachtonderdeel c) 5.22 Klager stelt dat verweerder vertrouwelijke informatie over de onderhavige kwestie tussen klager en verweerder heeft gedeeld met zijn schoonvader. Klager weet dit omdat de schoonvader van verweerder hem heeft benaderd om te bemiddelen in de kwestie tussen klager en verweerder. 5.23 Verweerder betwist uitdrukkelijk dat hij zijn schoonvader heeft ingezet om te bemiddelen. Volgens verweerder is het klager zelf, althans iemand uit zijn directe omgeving, geweest die de schoonvader van verweerder heeft benaderd. Volgens verweerder zou klager dat hebben gedaan om duidelijk te maken dat hij bereid zou zijn om tegen betaling de klacht jegens verweerder in te trekken. 5.24 De raad heeft gelet op de uiteenlopende standpunten van klager en verweerder op dit punt niet kunnen vaststellen door wie de schoonvader van verweerder is benaderd en wie daarbij vertrouwelijke informatie over de onderhavige kwestie met de schoonvader van verweerder heeft gedeeld. Klager heeft zijn stelling dat verweerder degene is geweest die vertrouwelijke informatie met zijn schoonvader heeft gedeeld naar het oordeel van de raad onvoldoende feitelijk onderbouwd. 5.25 Ook klachtonderdeel c) is daarmee ongegrond.

BESLISSING De raad van discipline verklaart de klacht ongegrond. Aldus beslist door mr. H.C.A. de Groot, voorzitter, mrs. J.H.M. Nijhuis, J.G. Colombijn-Broersma, leden, bijgestaan door mr. A. Wijtzes als griffier en uitgesproken ter openbare zitting van 2 mei 2022.